

AĞLAYAN KEMAN

Ali İhsan, bisiklete binmek için can atardı. Babasının bisiklet alacak parasının olmadığını da bildiği için, mahallede bisikleti olan tek arkadaşı Hasan'ın rica minnet gönlünü yapıp ondan aldığı emanet bisikletle oturdukları sokakta bir tur atar ve birkaç dakikanın keyfini günlerce yaşardı. On yaşlarında olan çocuğun hayattaki en büyük zevki buydu.

Ali İhsan'ın ailesi Adana'nın Kiremithane mahallesindeki bir gecekonduya yaşıyordu. Babası Tahir, semt pazarlarında sebze meyve satardı. Tahir'in eski bisiklet tekerlekleri üzerinde yapılmış seyyar bir ekmek teknesi vardı.

Tahir, sabahın alaca karanlığında satacağı malları halden alıp eve getirir ve bunları seyyar tablasıyla semt pazarlarında satardı. Düztaban olduğu için mahalle arası sokaklarda fazla dolaşmadığından her gün başka bir mahallede kurulan pazar yerlerinde iş yapardı. Semt pazarlarında sabit tezgâhı olmadığı için, bazen birçok pazarcı esnafıyla kavga etmek zorunda kaldığı halde bu onu yıldırmıyordu. Satamadığı ezik ve çürük meyveleri akşamları evde yemek üzere getirirdi. Bu nedenle iki odalı gecekonduunda bu meyvelerin keskin ve etkili kokusu hiç eksik olmazdı.

Ali İhsan'ın annesi Elmas, işten eve yorgun gelen kocası Tahir'e yemek hazırlarken, her gün sokakta oynayan oğlu Ali İhsan ile kızı Elif'i cırtlak tiz sesiyle "Çocuklar yemek hazır" diye çağırırdı. Ali İhsan, okulun tatil olduğu günlerde babasıyla birlikte pazar yerlerine gider ve ona yardım ederdi. Utangaç çocuk "Hadi taze bunlar" diye bağırırken yüzü kızarırdı.

Elmas o gün kızı Elif'le birlikte evde temizliğe koyulmuşlardı. Tahir de hafta sonlarında bir gün kendine izin verip çalışmadığı için yatağından hiç çıkmamıştı. Ali İhsan, evden çıkarken elinde süpürge temizlik yapan annesinin yanağına bir öpücük kondurup ona "Kendini fazla yorma anne" diyerek ayrılmıştı. Aynı şekilde kız kardeşi Elif'i de öpen Ali İhsan'a annesi "Hayırdır oğlum, sanki uzaklara gidenler gibi vedalaşıyor musun?" diye sorunca Ali İhsan da "Hiç, öyle içimden geldi" diye cevap vermişti.

Bisiklet tutkusu her geçen gün artan Ali İhsan ve en az onun kadar meraklı arkadaşı Ömer bir hafta sonunda mahallede bisiklet kiralayan adamın yanına giderek harçlıklarından biriktirdiği parayla bisiklet kiraladılar. İki arkadaş en az iki saat bisikletle dolaşacaklardı. O gün Adana'da hava çok sıcaktı. Akdeniz tarafından kesik kesik esen hafif esintiler nemli havanın ağırlığını azaltmıyor, sadece sokak aralarındaki tozları kaldırıp tek katlı gecekonduların içine yağıdırıyordu.

Ömer ile birlikte kiraladıkları bisikletlerle sokaklarda yarışıp adeta ralli yapıyorlardı. Bunun için de kendilerine özellikle en hızlı giden ve çamurluğu olmayan bisikletleri seçmişlerdi. Bisikletleri kiralayan adam, çocuklara her zamanki uyarısını da yaptı;

"Fazla uzağa gitmeyin keratalar, zamanında dönmeyi de unutmayın" dedi.

İki arkadaş mahallede bir hayli dolandıktan sonra, ana yola çıkarak birbirleriyle kıyasıya bir yarışa başladılar. Sıcaktan yer yer eridiği için asfalt yolda pedal çevirmek kolay değildi. Bir ara bir kavşağa geldiklerinde Ömer, Ali İhsan'ın birkaç metre ilerisinde hızla kavşağı geçmişti. Ali İhsan da var gücüyle ona yetişmeye çalışıyordu. Ali İhsan bir an tereddüt ettikten sonra pedallara var gücüyle asıldı. Tek düşüncesi arkadaşına yetişmek olduğu için yan taraftan gelen kasası boş damperli kamyonu görememişti.

Bir anda acı bir fren sesi duyuldu. Kamyon şoförünün çaldığı kornanın sesi o anda yoldan geçmekte olan insanların feryatlarına karışmıştı. Yoldan geçenler "çocuk ezildi" diye bağırıyorlardı. Birkaç kişi biraz ileride duran kamyon şoförünün üzerine küfrederek hışımla yürümüş ve şoför de kendisini bir berber dükkânına atmıştı. Bütün bunlar birkaç dakikada olup bitmişti. Adamın birinin "çocuk yaşıyor" diye bağırması insanların öfkesini biraz olsun yatıştırmıştı. O sırada oradan geçen bir taksiye konulan Ali İhsan, Adana Devlet Hastanesinin acil servisine yetiştirilmişti.

Neyse ki Ali İhsan, kamyonun tekerleri arasında kalmamıştı. Kamyon çocuğa yan taraftan çarptığı için, çocuk arka tekerleklerin ortasına düşmüş ve bindiği bisiklet de kamyonun arka tekerleklerin altında kalıp asfalta adeta yapışmıştı. Ömer, bir müddet gittikten sonra arkasına baktığında, kavşakta yaşanan kazayı görüp geriye dönmüş, baygın vaziyette otomobile bindirilen Ali İhsan'ı görüp onun öldüğünü zannetmişti.

Ömer korku ve endişe içinde ağlıyordu. Hemen mahalleye dönerek bisikletini emanet aldığı adama iade ederken, adam “Ömer, hani Ali İhsan nerede? Siz beraber değil miydiniz?” diye sordu. Bu soru üzerine Ömer hıçkırarak ağlamaya başladı. Ömer, Ali İhsan'ın bir kamyonun altında kalıp öldüğünü ve onu hastaneye götürürlerken gördüğünü söyledi. Ömer, bu acı haberi Ali İhsan'ın ailesine nasıl vereceğini bilemiyordu. Onların oturduğu eve gelip kapıyı çaldığında, kapıyı kız kardeşi Elif açmıştı.

“Elif, abin Ali İhsan kaza geçirdi, onu devlet hastanesine götürdüler” dedikten sonra oradan koşarak uzaklaştı. Korkusundan “Ali İhsan kazada öldü” diyememişti. Çocuklarının hastaneye götürüldüğünü duyan Tahir ile Elmas'ın yüreğine ateş düşmüştü. Tahir, aceleyle giydiği pantolonuyla, Elmas da üzerindeki iş kıyafetiyle hastaneye koşmuşlardı.

Elif de evde kalmış ve korku dolu gözlerle anne ve babasının getirecekleri haberi beklemeye başlamıştı. Tahir ile eşi hastanenin acil servisine vardıklarında bir görevli onlara on yaşlarında bir çocuğun hastaneye getirildiğini ve acilen ameliyata alındığını söyledi. Çocuklarının ölmediğini duyduklarında çok sevinen Tahir ile Elmas, hastane koridorunda bulunan bir bankta oturup ameliyathaneden gelecek umutlu bir haberi bekliyorlar ve çocuklarının yaşaması için dua ediyorlardı. Elmas gözleri dolu bir şekilde kocasına “Bugün içimde bir sıkıntı vardı. İş yaparken kalbim sıkışıyordu, demek ki sebebi buymuş” diyordu.

Ali İhsan'ın ameliyatı iyi geçmiş ve çocuk yoğun bakım bölümüne alınmıştı. Ameliyatı yapan doktor çocuğun başına yediği darbe nedeniyle gözlerinin görmeyebileceğini, ama hayati tehlikeyi atlattığını söylemişti. Ali İhsan'ın kol ve bacağındaki kırıklar da alçıya alınmıştı. Tahir, oğlunun başında beklemek için karısını hastanede bırakıp eve gitmiş ve durumu kızı Elif'e de anlatmıştı. Daha sonra evde kıyafetini değiştirip hastaneye geri dönmüştü. Oğlunun başından bir an olsun ayrılmıyordu. Oğlunun yaşıyor olması tek tesellisiydi. Gene de çocuğunun gözlerini kaybedebileceği ihtimali Tahir'i çok üzmüştü.

Çünkü kendisi de görme engelli bir adamın oğluydu. Tahir'in babası Yasin de çocukluğunda yakalandığı çiçek hastalığı sonucunda iki gözünü birden kaybetmişti. Tahir'in babası Yasin, çevresinde “Kör Yasin” veya “Hafız Yasin” olarak anılırdı. Yasin'in görme engelli olması, tıpkı gelecekte torunu Ali İhsan'ın geçirdiği kazada olduğu gibi on yaşlarında bir çocukken olmuştu. O dönemdeki imkânsızlıklar nedeniyle tedavi olamamış ve ölene kadar dünya ışığından mahrum kalmıştı.

Hafız Yasin, buna rağmen hayattan kopmamış, çevresindeki insanlardan maddi olarak hiçbir şey talep etmemişti. Çalışarak emeği ile geçiniyordu. Önceleri akrabasından aldığı küçük bir sermaye ile pazarlarda çorap, mendil ve tespih satmaya başlamıştı. Fakat bir yerden bir yere gitmek için vasıtası ve yardımcısı olmadığı için ticareti fazla sürdürememişti. Daha sonra da mahalledeki camide görevli bir hoca tarafından kendisine öğretilen mevlit sayesinde cenaze, nikâh ve sünnet törenlerinde mevlit okumaya ve aldığı parayla geçinmeye başlamıştı. Yasin'in halk arasında çok sevilen bir kişiydi. Sesinin etkileyici biçimde güzel olması da bunda etkiliydi. Yardımsever birinin yardımıyla evlendirilen Yasin'in Tahir ve Saime adında iki çocuğu olmuştu.

Tahir, oğlu Ali İhsan'ın Adana Devlet Hastanesindeki yoğun bakım servisinde yatıp hayatta kalma mücadelesi verirken, arada bir sigara içmek için hastane bahçesine çıkıyordu. Bir gün rahmetli babasının da oğlunun yaşlarındayken gözlerini kaybettiği aklına gelince çok duygulandı. Ali İhsan da acaba tıpkı dedesi Hafız Yasin gibi, ömrü boyunca görme engelli olarak mı yaşayacaktı? Tahir, ruhunu daraltan düşüncelerle sarsılırken, zayıf ve yorgun kollarını dayadığı çam ağacının altında ağlamaya başladı. O sırada yanına yaklaşan bir

arkadaşı Tahir'i teselli edip "Kendini harap etme Tahir abi, çocuk gözlerini kaybetse de etmese de canı kurtuldu ya, buna şükret" dedi. Gözlerini silen Tahir "haklısın" der gibi başını sallayıp tekrar hastaneye girdi ve oğlunun yattığı odaya doğru yürüdü.

İki hafta sonra Ali İhsan'ın maalesef iki gözünü de birden kaybettiği ortaya çıkmıştı. Mecburen okulunu da bırakmış, evde annesi Elmas ve kızkardeşi Elif'le birlikte zamanını geçirmeye başlamıştı. Arada bir arkadaşları kendisini ziyarete gelse de onlarla konuşup görüşmeyi pek istemiyordu. Ali İhsan hayatının geri kalanını olumsuz etkileyecek bu kaza sonrası tamamen içine kapanmıştı. O çocuk dünyasına bir ışık olabilecek ve onu evde üzgün bezgin yaşamasından kurtaracak ilk hareket sınıf öğretmeni Mehmet'ten gelmişti. Öğrencisinin geçirdiği feci bir kaza sonucu gözlerini kaybetmesi, Mehmet'i de çok üzmüştü. Ali İhsan'ı hastanede birkaç defa ziyaret eden Mehmet, onun durumuna bir babanın evladına duyduğu hassasiyetle üzülmüştü.

Mehmet öğretmen, Ali İhsan'a nasıl yardımcı olacağına kafa yorarken, bir gün okuldan kopmak zorunda kalan öğrencisine nasıl yardım edeceğine dair bir fikri bağlamasını çarşıdaki saz ustasına götürdüğünde bulmuştu. Mehmet, çocukluğundan beri çok iyi bağlama çalardı. Müziğe karşı bir tutkusu olduğu için Halim ustayla sık görüşür ve onunla sohbet ederlerdi. Halim usta atölyede bağlamaya ayar verirken, işyerinin bir kenarında duran ve ahşap kısmı dikine yarılmış bir keman Mehmet'in dikkatini çekmişti.

"Halim abi, bu kırık keman kimin?" diye sordu. Halim usta kemanın sahibinin olmadığını, bir hafta önce onarılması için bırakıldığını ve bırakan kişinin kemanın istediği gibi eski haline gelemeyeceğini anlayınca da atölyede bırakıp gittiğini anlattı. Halim usta kırık da olsa kemana çöpe atmaya kıyamamıştı. Keman gerçekten de tamir edilecek gibi görünmüyordu. Mehmet, yıllardır tanıdığı Halim ustaya bir ricada bulundu.

"Ustam, senden önemli bir şey rica edeceğim. Benim bir öğrencim vardı. Geçirdiği kazadan sonra gözlerini kaybetti. Bu kırık kemana onarabilirsen o çocuğa götürüp veririm. Evde boş ve amaçsız oturacağına bu kemanla oyalanır. Hatırım için bunu yapabilir misin Halim abi? Tamir ücreti neyse veririm" dedi. Halim usta halden anlayan bir adamdı.

Mehmet öğretmene "Para hiç önemli değil hocam. Madem senin öğrencin gözlerini kaybedip evde oturmaya mahkûm kalmış, bu kemana severek onarırım. Belki eski haline gelmez, ama çocuğu oyalar. Elimden geldiğince onarmaya çalışırım" dedi.

Bir hafta sonra Mehmet öğretmen, elinde tamir edilmiş kemanla Ali İhsan'ın kapısını çaldı. Ali İhsan, hiç aklından bile geçmeyen bir müzik aletine kavuşmuştu. Çocukcağz hayatında ilk defa bir kemana dokunuyordu. Teşekkür ettikten sonra "Öğretmenim ben bunu çalmasını bilmem ki?" dedi. Mehmet hoca çocuğun böyle söyleyeceğini biliyordu. Elini, öğrencisinin omzuna koyarak "Biliyorum Ali İhsancığım, ben küçükken köyde babamın bana şehirden aldığı bağlamayı verdiğinde ona aynı şeyi söylemişim. Babam da bana "Azmedersen olur oğlum" dedi. Ben de kendi çabamla bağlamayı öğrendim. Sınıfta nasıl çaldığımı sen de biliyorsun. Ben sana güveniyorum oğlum. Sabırla ve inatla kemanına sarıl. Böylece hiç olmazsa evde sıkılmazsın ve oyalanacak bir şeyin olur" dedi.

Ali İhsan, çok sevdiği öğretmenin bu sözlerinden etkilenmişti. Onun elini tutarak öptü. Evet, kendisi de geçmişte öğretmenin yaptığı gibi kimsenin yardımını olmadan bunu başarabilirdi. Fakat çocuğun kemanla ilgilenmeye başlaması evde sorun olmuştu.

Annesi Elmas, keman sesinden rahatsız olunca Ali İhsan'ın elinden alıyor ve çocuk da kemanını vermesi için ağlayıp sızlanıyordu. Tahir, bir akşam eve geldiğinde karısından keman hakkındaki şikâyetlerinden birini duyunca, oğlunu ikaz etmek zorunda kaldı.

"Oğlum öyle gıy gıy evde kimsenin kafasını şişirme. Az ileride çocuk parkı var. Oraya git, hem hava almış olursun, hem de kemanını rahatça çalarsın" demişti. Ali İhsan ne yapsın? Küçük gecekonduda acemi birinin kemandan çıkardığı ses haliyle evdekileri rahatsız ediyordu. Babasının sözünü dinleyip evden yüz metre kadar uzaklıktaki çocuk parkına gitmeye başladı. Parka gitmek için kardeşi Elif ve daha önce birlikte oynadığı mahalle

arkadaşlarından yardım alıyordu. Hemen her gün sabahtan evden çıkıp çocuk parkına gidiyor ve bir köşede oturup kemanını çalmaya çabalıyordu. Öğlen yemeği için eve geldikten sonra, tekrar parka gidip kemanıyla uğraşmaya devam ediyordu.

Parka oynamaya gelen çocuklar, parkın bir köşesinde keman çalan Ali İhsan'ı ilgiyle seyrederlerdi. Hatta bazı yaramaz çocuklar Ali İhsan'la dalga geçip onu sözle taciz ediyor, gözleri görmeyen çocukla dalga geçiyorlardı. Böyle bir durumun olacağını önceden öngören Mehmet, kendi başına parkta çalışan öğrencisini korumak için parka gidip Ali İhsan'a sataşan çocuklara "Yaptığınız çok ayıp çocuklar, bak sizler etrafta rahatça koşup oynuyorsunuz. Maalesef Ali İhsan'ın böyle bir şansı yok. Sizden rica ediyorum, onu kendi halinde bırakın tamam mı?" demesi işe yaramıştı.

Ali İhsan, artık çocuklar tarafından da rahatsız edilmiyordu. Öğretmeninin güvenini boşa çıkarmamıştı. İlk başlarda keman çalmayı beceremeyeceğini düşünüp yılgınlığa kapılsa da, zamanla güncel müzik parçalarını çalmaya başlamıştı. Çocuğun tam olarak bildiği bir müzik parçası yoktu. Kızkardeşi Elif'in de yardımıyla evde bazı şarkı ve türkü sözlerini ezberlemeye başladı. Bazı müzik parçalarını yarım yamalak da olsa öğrenen Ali İhsan'a müthiş bir özgüven gelmişti. Hiçbir nota bilmeden kemanıyla bu seviyeye gelmesi önemliydi.

Mehmet hoca, arada bir Ali İhsan'ı ziyaret ediyor ve o keman çalarken zevkle dinliyordu. Eski öğrencisinin keman çalma isteğini ve azmini bizzat görünce çok sevinmiş ve çocuğun yüreğine cesaret verecek sözler söylemişti. Bir sene kadar sonra, Ali İhsan istediği her müzik parçasını kemanıyla notasız çalabiliyordu. Allah vergisi bir yeteneği vardı. Bir şarkıyı veya türküyü dikkatle dinlediğinde anında kemanıyla onu hatasız icra edebiliyordu.

Ali İhsan'ın keman çalma yeteneklerini geliştirdiğini gören komşularından bazıları, çocuğun babasına akıl vermeye de başlamışlardı.

"Tahir abi, elinin altında altın yumurtlayan bir tavuk var, sen hala bunu görmeyip, her gün elma, portakal satmak için saatlerce ayakta dikilip yoruluyorsun. Hâlbuki oğlunu bir pavyona götürsen, orada keman çalsa, vallahi paraya para demezsiniz. Sen de ailen de kurtulur" diyorlardı. Fakat Tahir, para uğruna çocuğunun küçük yaşta öyle yerlere gitmesine kesinlikle gönlü razı değildi. "Ben ölene kadar çalışırım ve çocuklarıma bakarım" diyordu.

Ali İhsan, on dört yaşına geldiğinde hayatını derinden etkileyecek bir olay yaşamıştı. Babası Tahir, iki kişiyi öldürmekten müebbet hapis istenilerek hapsedilmişti. Olay bir pazar yerinde yaşanmıştı. Tahir, kendisine satış yaptırmamak için üstüne çadır direkleriyle saldıran birkaç kişiye karşı koymak için tablasının altında gizlediği kasaturayla adamların arasına dalmış ve içlerinden ikisini de öldürmüştü. Bu feci olaydan birkaç ay sonra Tahir mahkemede müebbet hapis cezası alınca, karısı Elmas, çevresinin de etkisinde kalarak Tahir'den boşanmış ve bir süre sonra mahallede bakkallık yapan Asım'la evlenmişti. Asım'ın kendine ait iki katlı evi ve evin altında işyeri vardı.

Asım'ın maddi durumu iyiydi. Yıllar önce karısı ölmüştü ve kırk yaşına yaklaştığı halde evlenememiş Zahide adında bir kızı ile Nazif adında evli bir oğlu vardı. Asım, Elmas'la evlendikten bir süre sonra Ali İhsan'ı evde istememeye başladı. Kızı Zahide, psikolojik problemleri olan biriydi. Elmas ve Elif'le çok iyi geçindiği halde, kendisine hiç bir zararı olmayan Ali İhsan'a sataşip onu aşağılıyor ve çocuğun evden gitmesini istiyordu.

Zahide'nin gözleri görmeyen Ali İhsan'ı aşağılayıp dövmesine ve bazen de çelme takıp düşürmesine Elmas da sesini çıkarmıyordu. Elif, bu duruma üzülse de elinden bir şey gelmiyordu. Sonunda Ali İhsan'a halası Saime sahip çıkmıştı. Talihsiz çocuk artık halasının evinde kalıyordu. Ali İhsan, Saime halasının evinde bir süre kalmıştı.

Fakat etraftaki bazı kişilerin kışkırtması sonucunda bu defa eniştesi Kadir, Ali İhsan'a rahat vermemeye başladı. Kadir, eşi Saime'ye baskı yapıyor ve "Bak hanım, yeğenin kaç yıldan beri bizde kalıyor. Anasının bakmayıp üstümüze attığı bu kör çocuğa biz niye bakalım. Bu nasıl bir analıktır. Daha buna ne kadar katlanacağız. Herkesin enayisi biz miyiz?" diye

baskı yapıyordu. Saime de bu duruma çok üzüldü ve çaresiz kaldığından yeğenini korumak için, sürekli kocasına yalvarıp zaman kazanıyordu.

Böyle bir ortamda halasının evinde de fazla kalamayacağını anlayan on beş yaşındaki Ali İhsan, halasını daha fazla sıkıntıya bırakmamak için evden ayrılmanın hesabını yapıyordu. Adana'dan başını alıp gitmek ve herkesten uzaklaşmak istiyordu. Babası hapse düşmese böyle şeyleri yaşamayacağını biliyordu. Derin bir üzüntüyle "Ah babam" diye inledi. Artık kesin kararını vermişti. Gurbete çıkıp nasıl olsa keman çalarak karnını doyuracak ve kendisine barınacak bir yer bulabilecekti.

Ali İhsan'ın bunları düşündüğü günlerde halasının komşularından birinin kızının nişan töreni vardı. Kız evinde yapılan nişana bir org ve gitar ile bir de solistten oluşan küçük bir orkestra grubu çağırılmıştı. Evin bulunduğu sokak, çocukların bağrıışmaları ve orkestranın aşırı açılmış güçlü ve boğuk ses çıkartan dev hoparlörleri ile adeta inliyordu. Ali İhsan, yanından hiç ayırmadığı kemani ile yavaş yavaş nişan yapılan yere gitti. Şarkı söyleyen ve aynı zamanda orkestrayı yöneten şahıs, gözleri görmeyen ve elindeki kemani ile sanki birini ararmış gibi etrafına bakınan Ali İhsan'a yaklaşmış adımlarını sordu. Ali İhsan ona adını söyleyince o şahıs "İstersen bize bir şarkıda kemani ile eşlik edebilirsin" dedi.

Ali İhsan da bu teklife çok sevinerek "Tabii abi" dedi. Org çalan kişinin çaldığı parçaya Ali İhsan da kemani ile ona eşlik etmeye başladı. Gerçi Ali İhsan mikrofonun yerini göremediği için kenarda kaldığından org ve gitarın sesi kemani sesini bastırıyor ve çıkan gürültüde kemani sesi pek duyulmuyordu. Fakat org ve gitar çalanlar birden durup da Ali İhsan kemani çalmaya devam edince, oradaki kalabalık acayip ve etkili bir ses çıkartan kemani dinlemeye ve Ali İhsan'a hayretle bakmaya başladılar.

Ali İhsan, tabiri caizse kemani çalmıyor, adeta onu konuşturuyordu. Nişan törenine gelen kalabalık içinden de çıt çıkmıyordu. İşte şimdi Ali İhsan'ın beklediği fırsat ayağının ucuna kadar gelmişti. Çok heyecanlanan çocuk bunu yüreğinde hissediyordu. Kemani insanın ruhuna tesir eden o sihirli sesi adeta kalabalığı esir almıştı. Kalabalık arasında "Yaşa, varol" gibi sesler duyuluyordu. Ali İhsan'ı yanına çağırıp kemani çalmasını isteyen orkestranın başındaki adam, org çalan arkadaşına yaklaşmış kulağına "Şuna bak Hakan, çocuğun elinde kemani ses vermiyor, sanki ağlıyor" diye konuştu. Hakan da aynı fikirde olduğunu söyleyip "Bu çocukta iş var abi, ben böylesini görmedim" diye cevap verdi.

Ali İhsan, ertesini gün nişanda kemani çaldığını ve herkes tarafından çok beğenildiğini babasına müjdelemek için Adana Kapalı Cezaevi'ne gitti. Cezaevi müdürü görme engelli bu yeni yetme çocukla yakından ilgilendi. Hatta odasında Ali İhsan'a kemani çaldırıp dinledi. Tahir de oğlunun başarısına çok sevinmiş ve oğluna sarılıp kutlamıştı. Müebbetle mahkûm Tahir, "Kendini bakkal Asım'a ezdirme oğlum. Senin kılına zarar verirlerse buradan firar eder hepsinin kökünü temizlerim. O anan olacak kadında evlat sevgisi yokmuş. Olsaydı benden boşanıp o mıymıntı Asım'ı almazdı. Ah ulan ah" demişti.

Tahir de kader kurbanı bir mahkûmdur. Ailesini geçindirmek kaygısı ile istemeden de olsa belaya bulaşmış ve dört duvar arasına atılmıştı. Ona en çok dokunan şey on üç senelik karısının kendisinin hapse düşmesinden hemen sonra boşanmış maddi durumu iyi olan Asım'ın karısı olmasıydı. Hayatta kendisini en çok yaralayan olayın bu olduğunu hapishanede kaldığı koğuş arkadaşlarına sürekli anlatırdı.

Dört sene öncesine kadar diğer çocuklarla birlikte okula koşan ve bir aile sıcaklığının ortamında mutlu yaşayan Ali İhsan ise, başına gelen talihsiz bir kaza sonunda gözlerini kaybedince, öz annesi tarafından dışlanıp üvey babanın evinde bile barınamamıştı. Zavallı çocuk her zaman saygı ve minnetle andığı öğretmeni Mehmet tarafından kendisine hediye edilen kemani ile hayata yeniden tutunmuş ve onunla adeta bütünleşmişti. Daha çocuk yaşta bu kadar acı çeken, hayalleri yok olan, ailesi yuvası dağılan Ali İhsan'ın duygularını seslendirdiği kemani, sanki kaderine nazire yaparcasına ağlıyordu.

Mahalledeki nişan töreninde kendisine verilen fırsatı iyi değerlendiren Ali İhsan, oraya gelen insanların takdirini ve hayranlığını kazanmış, şöhreti kısa zamanda çevreye yayılmıştı. Daha da önemlisi çocuğun özgüveni artmıştı.

Ali İhsan'ı tanımayanlar "Bu kör çocuk da kimin nesi?" diye birbirine soruyordu. Onu tanıyanlardan biri "Bu çocuk bizim mahalleden rahmetli kör hafızın torunudur. Seyyar satıcılık yapan babası Tahir iki kişiyi vurup hapse düştü. Annesi mahalle bakkalıyla evlendi. Zavallı çocukcağızın kendisi de dedesi Hafız Yasin gibi görmüyor" demişti. Ali İhsan'a ilk teklif orkestradaki Hakan'dan gelmişti. Fakat diğerleri Ali İhsan'ı yetenekli bulsalar da çocuk görme engelli olduğu için "Bize gideceğimiz yerlerde ayak bağı olur" gerekçesiyle bundan vazgeçmişlerdi.

Ali İhsan'ın gurbete çıkararak önce İzmir'e, daha sonra da İstanbul'a uzanan macerası, hapishanedeki babasının bir mahkûm arkadaşı vasıtasıyla olacaktı. Hapisteye ona Ulukışlalı veya Hayıroğlu derlerdi. Asıl adı Ali Öz olan adam aslen Ulukışlalıydı. "Hayıroğlu" denmesinin sebebi de elinden geldiğince herkese yardım etmesindendi. Hayıroğlu, gerçekten de hayır sahibi bir adamdı. Kendi halinde bir insan olarak yaşarken, başına gelen olaylar onu altı kişinin katili olarak cezaevinde müebbetle yatan bir mahkûma dönüştürmüştü.

Hayıroğlu, karısını tarlada çalışırken taciz edip namusuna ilişen ve sonra da öldüren sapık altı kişiyi bir dedektif gibi takip edip belirledikten sonra hepsini öldürmüştü. Mahkemede önce idama ve sonra da müebbet hapse mahkûm olmuştu. Hayıroğlu, Tahir'in hapisteki en yakın arkadaşıydı. Tahir'i çok sever ve ona sürekli "Tahir baba" derdi.

Ali İhsan, halası Saime ile sarılıp onunla vedalaşırken, üzüntüden ağlayan kadıncağızı kendisi teselli etmeye çalışıyordu. "Sen üzülme halacığım. Burada kalırsam senin de huzurun bozulacak. Babamdan da izin aldım. Hapisteki arkadaşı Ali amca beni İzmir'de tanıdığı birinin yanına gönderiyor. Ben de şansımı gurbette denemeye karar verdim. Sen beni düşünme hala, başımın çaresine bakarım ve sana gittiğim yerde mektup yazdırıp gönderirim" diyerek ayrılmıştı.

Ali İhsan, gözleri göremese de kendisi hakkında başkalarının ne düşündüğünü bilecek kadar akıllı bir çocuktur. Saime halası da kocası Kadir'den habersiz biriktirdiği parayı Ali İhsan'ın gömleğinin içine diktiği cebine koymuş ve "Aman parana dikkat et Ali İhsan'ım, bu para seni epey idare eder" diyerek otogardan yeğenini uğurlamıştı. Ali İhsan, babasının hapishane arkadaşı Hayıroğlu'nun selamını gönderdiği Lütfi, onun yeğeniydi. Lütfi, İzmir Fuarındaki bir gazinoda ortaktı. Ali İhsan, ilk günlerinde beklediği ilgiyi görememişti. Gazinonun diğer ortağı "Tıfil Çocuk" diye hitap ettiği Ali İhsan için "Bu dünkü çocuk keman çalsa da gözleri görmüyor, nota bilmiyor ve hiçbir tecrübesi yok" diyerek, onun barınmasına karşı çıkararak doğrudan gazino orkestrasına almamıştı.

Ali İhsan gibi bir çocuğun ne tecrübesi olabilirdi ki? "Zaten gazinodakilere de açıkça "Ben nota falan bilmem abi, kemanımı kendi kendime öğrendim kara düzen çalarım" demişti.

Lütfi'nin ortağı Nezh, "Bu çocuktan bize bir fayda gelmez Lütfi, fakat dayın Ulukışlalının hatırına bu çocuğa kalacak bir yer veririz. Diğer personelle de yemeğini yesin" dedi. Ortağı Lütfi yanından ayrılınca da adamlarından birine "Yahu arkadaş, biz burada darülaceze miyiz? Körle topalla uğraşacak zamanımız mı var?" diyerek dert yanmıştı.

Ali İhsan, bu konuşmaları duymuş olsa da sesini çıkarmadı. Çünkü gurbete çıkmıştı ve burada yaşayacağı her şeye sabretmeye kararlıydı. Gazino ortağı Nezh'in, gözleri görmeyen ve kendilerine sığınan gariban çocuk için bu aşağılayıcı sözleri, Ali İhsan'ın yüreğini yaralamış olsa da bunu Ulukışlalı'nın yeğeni Lütfi'ye söylemedi. Gazinonun orkestrasında keman çalmasa da olurdu. Nasıl olsa karnının doyacağını ve kendisine yatacak bir yatak verileceğini biliyordu.

İzmir'in sıcak havasının verdiği rahavetle götürüldüğü yatakhane de yol yorgunluğu ile yemek bile yemeden yatağa giren çocuk hemen uykuya dalmıştı. Gazino personeli Ali İhsan'a biraz da acınarak bakıyorlardı. Gazinonun korumalarından olan Halit, Ali İhsan'ın kendisi

gibi Adanalı olduğunu öğrenince ona sahip çıkmıştı. Acıdığı çocuğa “Buralarda ne işin var ya hemşerim, senin anan, baban, ailen yok mu?” diye sormuş ve onun “Benim kimsem yok abi, babam da hapiste” demesine çok üzülmüştü.

Ali İhsan, kendisiyle ilgilenen hemşerisi Halit’le zaman içinde samimi olmuş ve son beş sene içinde başına gelenleri anlatmıştı. Ali İhsan “babası Tahir’in iki kişinin katili olarak mahkûm olduğunu, annesinin de başka biriyle evlendiğini, üvey babanın kendisini evden attığını, kendisine sahip çıkan halasının kocasının da istemediğini ve son olarak babasının hapisanedeki arkadaşı Ulukışlalı denilen adamın selamıyla İzmir’e geldiğini” söylemişti. Halit, görme engelli bu çaresiz hemşerisine her konuda yardımcı olmaya kararlıydı.

Ali İhsan’ın gazinoda yapacağı bir işi olmasa da, akşamları gazinoda sahne alan sanatçıları can kulağıyla dinliyor ve okunan şarkıları müziği ve sözleriyle birlikte ezberleyip gönlüne nakşediyordu. Bu, Ali İhsan’ın hayatındaki ilk tecrübesiydi. Kendi çabasıyla kara düzen çalmayı öğrendiği kemanını gazinodaki hiç kimse dinleme tenezzülünde bulunmadı. Ama müzik bilgisini artırmak için azimli çocuğun öğrenme isteğini kimse elinden alamazdı.

Halit, bir arkadaşıyla beraber kiraladıkları bekâr evinde kalıyordu. Ali İhsan’a da eğer isterse kaldıkları evde odanın birini verebileceklerini söyledi. Ali İhsan da bu teklifi hemen kabul etti. Halit, izinli olduğu zamanlarda bazen birkaç arkadaşını eve davet edip birlikte eğlenirdi. Ali İhsan bu tür gecelerin olmazsa olmazıydı. Kemanıyla öyle taksimler geçirdi ki, gurbette hayat mücadelesi veren hemşerileri arasında duygulanıp ağlayanlar bile olurdu.

Halit’in ev arkadaşı olan ve gazinoda garson olarak çalışan Sadık, çok efkârlanınca “Ah” çeker ve Halit’e “Halit abi, hemşerimiz Ali İhsan vallahi kemanı ağlatıyor, ben bu çocuk kadar etkili ve duygulu çalan birini görmedim, insanı yüreğinden vuruyor” demişti. Ali İhsan, fuar sezonu kapandıktan sonra Halit ve Sadık’ın da yardımıyla, gece kulübü ve barlarda keman çalmaya başlamıştı. Halit de onun menajeri gibi olmuş, bir nevi hemşerisinin hamiliğini üstlenmişti. Ali İhsan, kazandığı paralardan biriktirip cezaevindeki babasına da havale ediyordu. Tahir, gözleri görmeyen oğlu Ali İhsan’ın kendisine para gönderdiğini öğrenince çok duygulanmıştı. O parayı harcamayı kendine yediremediği için hapisane yönetiminden parayı almak için imza atmaya da gitmek istemedi. Ali İhsan’a mektup yazıp bir daha kendisine para göndermemesini istedi.

Tahir’den gelen mektubu Ali İhsan’a Halit okudu. Ali İhsan, babasının kendisini sevmediği için değil, durumuna üzüldüğü için parayı istemediğini biliyordu. Bu nedenle Halit’e rica edip babasına bir mektup daha yazmasını rica etti. Kâğıt ve kalemi eline alan Halit’e söylüyor, o da yazıyordu.

“Sevgili babacığım, selam eder ellerinden öperim. Baba, benim gönderdiğim parayı almak istememişsin ve bir daha gönderme diyorsun. Sen dört duvar arasında kaldıkça ben sana para gönderirim babacığım. Ben artık büyüdüm. Çok şükür emeğimle para kazanıp kimseye muhtaç olmadan geçiniyorum. Bana çalıştığım gece kulüplerinde çok para veriyorlar. Bu parayı tek başıma ne yapayım? Sen bizlere bakabilmek için bir belaya bulaştın ve hapse düştün ve sana hapiste de olsan para gereklidir. Benden başka sana kim para gönderecek? Onun için, ne olur bana para gönderme diye mektup yazma. Ben senin oğlunum ve sana ömrüm boyunca bakmak boynumun borcudur. Gözlerim görmese de çok şükür kemanım sayesinde kazanıyorum. İleride çok param olursa gözlerimin görmesi için ameliyat olacağım. İnşallah seni, kardeşimi, halamı ve sevdiğim insanları, ağaçları, kuşları görmek isterim. Annemi hiç görmesem de olur. Çünkü o Asım’la evlenmesine Elif de ben de karşı çıktığımız halde bizi dinlemedi. İki çift Adana burmasına ve bir miktar paraya kanıp o aşağılık bakkalın karısı oldu. Kendi bilir, ama ben kolay kolay onu affetmem. Büyüyünce bacım Elif’i de onların elinden kurtaracağım. Sen de sağlığına dikkat et baba. Geçenlerde aynı evde kaldığım hemşerimiz Halit abi bir gazetede okumuş. Senin gibi mahkûmlara af geliyormuş. İnşallah bir gün dört duvar arasından çıkıp hürriyetine kavuşursun ve gene bir arada oluruz. Halit abim

başta olmak üzere buradaki hemşerilerim Sadık ve Ahmet'in de sana selamları var. Hasret ile ellerinden öperim canım babacığım. Seni çok seven oğlum, Ali İhsan Koç”

Tahir, oğlu Ali İhsan'ın Halit'e yazdırdığı mektubunu okuyunca koğuşun bir köşesine çekilip en az bir saat ağlamıştı. Sevgili oğlu Ali İhsan'ın kendisi de bakıma muhtaç bir çocuk olduğu halde, emek ve alın teriyle kazandığı parayı kendisine gönderiyordu. Ulukışlalı Ali, Tahir'in mevzuunu yakından bildiği için onun yanına yaklaşıp elini omzuna koydu ve “Kendini bu kadar üzme Tahir baba, maşallah senin oğlanın cevheri sağlamış ki o halde seni düşünüyor. Sen de onları korumak için elini kana bulayıp buralara düştün. Benim de iki oğlum var, ama buraya düşünce ikisi de hayırsız çıktı. Biliyorsun, yaşlı amcamdan başka ziyaretime gelenim var mı? Onun için ağlamayı bırak da çocuğunla övün. Kendini daha fazla üzme” dedi. Bu sözler üzerine Tahir kendini topladı.

Tahir, oğlunun mektubuna bir cevap yazacak ve ona teşekkür edip kendisine iyi bakmasını isteyecekti. Ali İhsan, bir gün Adana'ya gitmek isteyince, hemşerisi Halit “Ben de seninle gelmek isterdim Ali İhsan, ama şimdi izin alamam. Fakat seni otogara kadar götürüp yolcu ederim” dedi.

Ali İhsan, memleketi Adana'ya vardığında ilk önce Adana cezaevine giderek babası Tahir ile konuşup hasret giderdi. Ardından da üvey babası bakkal Asım'ın evine kızkardeşi Elif'i görmeye gitti. Tam da eve yaklaştığında, yolda Asım ile karşılaştı. Asım, karşısına aniden çıkan Ali İhsan'ın tekrar evinde kalmaya geldiğini zannedip, her zamanki ukala ve alaycı haliyle “Bir senedir yoktun ortalıkta, nerelerdedin ulan kör beygir, şimdi eve geri dönmeyi düşünüyorsan boşuna oğlum. Artık havanı alırsın” dedi.

Ali İhsan, o anda gözleri görüyor olsa mutlaka karşısındaki edepsiz ve çiğ adama iyi bir dayak atar ve öfkesini çıkarırdı. Ancak böyle bir şans olmadığı için Asım'a cevap bile vermek istemedi. Gene de dayanamayıp “Ben senin evinde kalmaya tenezzül bile etmem Asım efendi, çok şükür otelde kalacak param var. Zaten on sekizime girince kendime burada bir apartman dairesi alacağım ve orada kız kardeşimle birlikte oturacağım” dedi.

Asım, hor görüp küçümsediği bu çocuğun kendisiyle dalga geçtiğini sanıyordu. Bir sene içinde daire alacak kadar para kazanmış olabilir miydi? Yoksa dilencilik yapıp da mı o kadar para biriktirmişti. Asım'ın hasetlik damarları iyice kabarmıştı. Çocuğa sırtarak “Sen önce kendine bak oğlum. Ben baban hapse girmeden önceki halinizi de bilirim. Ekmeği bile benim dükkândan veresiye alırdınız. Ananın ve bacının şimdi benim evimde aç karınları doyuyor” dedi. Ali İhsan, hiç kimseye bu kadar öfkelenmemişti. Yumruklarını sıkarak “Evlendiğin kadın artık benim annem değildir Asım Efendi. Bana ondan bahsetme. Senin gibi veresiye defterine bire üç katan sahtekâr bir adamla evlendiği için onu sildim. İnşallah bir gün Elif'i de elinizden alacağım. Bacımı senin haram lokmandan kurtarıp, evinizde çatallı dilinle zehirlenmesine izin vermeyeceğim” dedi. Elindeki bastonunu yere sertçe vurarak oradan uzaklaştı. Bu sözler Asım'ı kızdırmış ve çocuğun ardından “Aşağılık köpek” diyerek hakaret de etmişti, ama bunu Ali İhsan duymamıştı.

Ali İhsan, elindeki bastonunu sanki bir radar gibi kullanıyordu. Bastonun ucuyla dokunduğu yerleri sanki eliyle dokunmuş gibi algılıyordu. Başka birinin yardımını olmadan da yürüyebiliyordu. Asım'ın evine yaklaşınca var gücüyle “Elif, Elif” diye bağırmaya başladı. Ali İhsan'ın bağırmasına o sırada evde bulunan Asım'ın kızı Zahide çıkmıştı.

Zahide, ilk önce boyu uzayıp sesi de kalınlaşan Ali İhsan'ı tanıyamamıştı. Dilenci zannettiği için “Hadi Allah versin, evde kimse yok” demişti. Ali İhsan da “Tanımadın mı beni Zahide hanım. Ben Ali İhsan, Elif'in abisiyim. Elif evde yok mu?” diye sordu. Zahide, Elmas'ın oğlu Ali İhsan'ı tanımıştı. Herhalde o gün iyi tarafına gelmiş olacaktı ki, Ali İhsan'a “Elif annesiyle çarşıya gitti az sonra gelirler, sen gel şurada oturup bekle” dedi. Biraz sonra Elmas ile kızı Elif eve geldiklerinde, kendilerini bekleyen Ali İhsan'ı görünce çok şaşırmışlardı.

Elif koşarak abisine sarılıp onunla hasret giderirken “Seni çok özledim abi. Yazdığım mektubu aldın mı? Bundan sonra hep İzmir’de mi yaşayacaksın? Lütfen aramıza geri dön” diye laflarını sıraladı. Ali İhsan da kız kardeşine “İstesem de gelemem bacım, ama sana söz veriyorum, bir gün gelip Adana’da bir daire satın alacağım ve seninle oturacağım. Böylece babamla da daha sık görüşeceğim. Belki burada kendime iş bulurum. Sen yüksek tahsilini bitirene ve kısmetin çıkıp evlenene kadar sana bakacağım” dedi.

Elmas, oğluna sarılmadan geride durmuş ve sadece “Hoş geldin” diyebilmişti. Elmas da aynı Asım gibi Ali İhsan’ın evde kalmak için geldiğini zannedip tedirgin olmuştu. Elif’le konuşan oğlunu sessizce dinlemeye başladı. Bu kadar soğuk davranmasına sebep belki de Asım’ın kendisini görmesinden çekindiği içindi. Ama sebep ne olursa olsun, bunlar bir annenin yapacağı şeyler değildi. Ali İhsan’ın kendisine olan kızgınlığının sebebi kocası Tahir’in cinayet işleyip müebbet hapis cezası alınca, kendisini ve çocuklarını koruyacağını zannettiği maddi durumu iyi bakkal Asım’la evlenip ona sığınmanın iyi olacağını düşünmüş fakat yanılmıştı. Elmas, Asım’la evlendiği için eski kocası ve oğlu kendisine düşman olmuştu. Aslında Elif de annesinin evlenmesine şiddetle karşıydı. Fakat genç kızın başka sığınacak bir yeri olmadığından annesiyle birlikte yaşamaya mecbur kalmıştı.

Elmas, bir ara oğluna “Bana neden kırgınsın Ali İhsan? Ben Asım’la evlenmeseydim bir kadın başıma ne yapardım? Bak Asım sayesinde evimiz var, paramız var, kimseye muhtaç değiliz” dedi. Ali İhsan da “Kusura bakma anne, senin evlendiğin adam beni evden kovarken ve evde kalmış dengesiz kızı beni kapısına gelmiş bir köpek gibi aşağılarken, sen buna sesini çıkarmadın. Sen sadece kendini düşünen bencil birisin. Yere batsın Asım’ın evi de parası da. Bundan sonra benden evlatlık bekleme” dedi ve Elif’le evden biraz uzaklaşıp bir süre konuştuktan sonra oradan ayrıldı.

Ali İhsan, Adana’da kaldığı otel odasında, hayattaki tek arkadaşı ve yoldaşı kemanını alıp uzun uzun çalıyor ve kendi memleketinde kendini bir yabancı ve misafir gibi hissediyordu. Doğup büyüdüğü şehri artık gözleriyle göremese de, gönül gözüyle çocukluğunun Adana’sını hayal ediyor, insanların bir kovana üşüşmüş arılar gibi çıkardığı uğultuları, araç kornalarını, beş vakit okunan ezanı, sokak satıcılarını can kulağı ile dinliyordu.

İzmir’e döndükten sonra birlikte oturdukları Halit, Ali İhsan’a mutlaka bir göz doktoruna giderek tedavi olup olamayacağını öğrenmelerini söyledi.

“Ali İhsan, artık teknoloji çok gelişti kardeşim. Birlikte iyi bir göz doktoruna gidelim. Belki de bir umut, sen de ışığa kavuşur az da olsa görürsün” dedi. Ali İhsan, Halit’in bu isteğini kabul etmiş ve birlikte İzmir’deki üniversite hastanesine gitmişlerdi. Yapılan tetkikler sonucunda doktor, çocuğun gözlerinin görmesinin zor olacağını ve belki gözlerden birinin yapılacak ameliyat sonucu az da olsa görebileceğini söylemişti.

Ali İhsan, doktorun bu sözleri üzerine azıcık görme ihtimali nedeniyle bir an önce ameliyat olmak için sabırsızlanıyordu. Ameliyat sonucunda Ali İhsan, doktorun söylediği gibi sağ gözü çok az da olsa ışığa kavuşmuştu. Bulanık algıladığı bir şeye çok yakından baktığında onları buğulu da olsa seçebiliyordu. Bu Ali İhsan için bir mucizeydi. On yaşından beri yaklaşık yedi sene yaşadığı karanlığın ardından az da olsa ışığa kavuşmasına sevinmişti.

Şimdi bu sevincini babası ve kız kardeşiyle paylaşacaktı. Halit’e mektup yazdırarak yaşadıklarını duyuracaktı. Fakat Ali İhsan’ın bu sevinci maalesef kursağında kalacaktı. Hastaneden taburcu olmadan iki gün evveldi. Kendisini devamlı ziyaret eden Halit, o gün işyerinde okuduğu bir gazetede okuduğu haberi Ali İhsan’a anlatınca çocuk şaşkınlıktan ne yapacağını bilememişti.

Çünkü Adana’da yaşanan olayla ilgili haber Ali İhsan’ın babası Tahir Koç’la ilgiliydi. Gazetede haberde şöyle yazıyordu:

“Hapisten Kaçan Adamın İntikam Cinayeti” Tahir Koç adında müebbetle mahkûm bir kişi, hastalandığı gerekçesiyle götürüldüğü hastanenin penceresinden firar ederek kendisinden

boşanan karısı Elmas ile kocası Asım'ı öldürdü. Tahir'in on beş yaşındaki kızı Elif, Çocuk Esirgeme Kurumu tarafından koruma altına alındı. Cinayetten sonra teslim olan mahkûm Tahir Koç, karımın ihanetini cezalandırdım dedi. Olayla ilgili soruşturma devam ediyor.”

Halit, ameliyattan sonra dünya ışığını görme sevinciyle mutlu olan arkadaşı Ali İhsan'a bu haberi anlatıp anlatmamakta kararsızdı. Onun bu önemli olayı bilmesinin şart olduğunu düşünüp söylemeye karar verdi. Hastaneden eve döndüklerinde, Halit bu gazete haberini Ali İhsan'a da okudu. Ali İhsan, annesinin ölümünden ziyade, babasının ikinci defa cinayet işlemek zorunda kalmasına ve Elif'in de artık devletin korumasına alınmasına üzülmüştü. Evin balkonuna çıkıp bir süre ağladı. Biraz sonra rahatlayınca da “Böyle bir şey olacağını biliyordum Halit abi. Çünkü babam, annem ile evlendiği adamın cezasını er veya geç vereceğine yemin etmişti” dedi. Ali İhsan kendisine acı veren bu haberi öğrendikten sonra, çalıştığı gece kulübündeki işine dönmemiş ve iznini uzatmıştı. Bundan sonraki hayatında tek isteği kız kardeşi Elif'i koruyup kollamaktı. Ancak bunun için Elif'in on sekiz yaşını bitirmesini beklemesi gerekti.

Girdiği bunalımdan çıkabilmek için İzmir'den ayrılmaya kararlıydı. Başka şehirlere gidecek tanımadığı insanlarla konuşacaktı. Eğer mümkün olsa dünyayı da dolaşırdı. Babası için üzüldüğü en önemli şey, bir af çıkması halinde babasının bundan yararlanamayacak olması ihtimaliydi. Yani hayattaki en çok sevdiği kişi hapishanenin duvarları arasından hiç kurtulamayacak ve orada ölecekti. Bu düşüncelerle şahsi eşyalarını bir çantaya yerleştirdi. Halit'e veda etmek istediğinde Halit, ona gitmemesi için çok rica edip dil döktüyse de mani olamayacağını anlamıştı. Ali İhsan, oradan ayrılmaya kararlıydı ve sanki bir şeylerden kaçmak istiyor gibiydi. Artık on sekiz yaşını da doldurduğu için rahat hareket edebiliyordu.

Ali İhsan, Çanakkale, Gelibolu, Tekirdağ güzergâhından her uğradığı şehirde birkaç gün kalarak İstanbul'a gelmişti. Bu şehri gözleriyle görmese de görenlerden çok dinlemişti. Önce ucuz bir otel bulup orayı mesken tutmuştu. Gelip gittiği yerlerde kemanını çalıyor ve kendisini dinleyen insanların gönüllerinden kopup da verdikleri paralarla idare ediyordu.

Geçirdiği ameliyattan sonra çok az da olsa sağ gözüne yaklaştırdığı cisimleri seçebildiği için, para harcarken onu gözüne iyice yaklaştırıp bakıyordu. Ali İhsan, kaldığı otelde bitişik oda komşusu olan Nusret adında bir adamla tanışıp sohbet etmişlerdi. Nusret de hiç kimsesi olmayan gariban bir adamdı. Gençliğinde senelerce çeşitli gazinolarda ve orkestralarda “Kanun” çalmış ve yaşı ilerledikten sonra kendisini zorunlu emekli etmişti. Artık kanun çalmak veya çalışmak heyecanı ve mecali kalmamıştı. Aldığı emekli maaşı kendisine fazlasıyla yetiyordu. Nusret, İstanbul beyefendisi bir insandı.

Geçmişte dönemin büyük gazinolarında ünlü sanatçıların arkasında sanatını icra etmiş biri idi. Bir elinde bastonu ve diğer elinde keman kutusu ile yürüyen Ali İhsan ile ne zaman karşılaşsa onunla konuşur ve hal hatır sorardı. Birkaç defa bu genç adamı çay içmeye davet etmişti. Ali İhsan, babasından da büyük dedesi yaşındaki Nusret'i çok seviyordu. Artık onunla dede torun gibi olmuşlardı. Her derdini ona söylüyor ve gelecekle ilgili hayallerini onunla paylaşıyordu. Babası Tahir'in başına gelen olayları, müebbetle hapis cezası alan babasının cezaevinden hastaneye gittiği sırada firar edip annesini ve evlendiği adamı öldürdüğünü, sonra da teslim olup hapse döndüğünü anlatmıştı.

Nusret, kendisine saygıda kusur etmeyen bu görme engelli ama kalp gözü açık değerli oda komşusuna kendi torunu gibi bakmaya başlamıştı. Nusret de neredeyse elli yılı aşan müzik hayatında yaşadıklarını ve unutamadığı anılarını Ali İhsan'a anlatıyordu.

Bir gün otelin resepsiyon görevlisi Kemal, sırf gevezelik olsun diye “Nusret amca senin oda komşun şu kör çocuk var ya, her gün keman kutusunu alıp bir yerlere gidiyor. O nerede çalışıyor?” diye sorunca, Nusret adama sinirlenip “Kör senin babandır. Onun hakkında nasıl böyle konuşabilirsin? O çocuğun gözlerini nasıl kaybettiğini sen biliyor musun? Engelli biri için böyle ölçüsüz konuşamazsın evladım, ayıptır” demişti. Kemal da hatasını anlayıp Nusret'ten özür dilemiş ve amacının çocuğu aşağılamak olmadığını söylemişti.

Başka bir gün Nusret bir otel müşterisine Ali İhsan'dan bahsederken “Ben hayatımda yaşına göre olgun, saygılı ve efendi biri olarak Ali İhsan gibisini görmedim. O çocuğu kendi öz torunumuş gibi seviyorum. Hayatta hiç malım mülküm yok. Bir tek “Kanun” um var. Vasiyetimde onu Ali İhsan Koç’a verilmesini yazacağım” demişti. Bunu duyan Kemal de “Sen eski topraksın Nusret amca, daha çok yaşarsın” diyerek ihtiyar adama takılmıştı.

Nusret’in eğlence âleminde geçmişe dayanan tanıdıkları vardı. Kendisi emekli maaşı aldığı için çalışmıyordu, ama Ali İhsan’a çalışması için bir yer ayarlamıştı. Hatta onun ricasını kıramamış ve kanunu alıp onun çalıştığı kulüpte kanunla ona eşlik etmişti.

Nusret, bir gün Ali İhsan’la sohbet ederken, eli ayağı tuttuğu için otelde kaldığını, eğer sağlığı bozulursa otelden ayrılıp bir huzurevine giderek ölünceye kadar orada yaşamak istediğini söylemişti. Sanki vasiyet edermiş gibi “Ali İhsan, eğer bir gün huzurevine gidersem senin beni devamlı ziyaret etmeni isterim oğlum. Çünkü senden başka kimsem yok” demişti.

Ali İhsan da ona “Seni dedem gibi seviyorum Nusret amca, burada seninle tanışmam benim için çok büyük bir şanstır. Sen sağlığıma dikkat et, inşallah seninle burada yıllarca birlikte kalırız. Eğer hastalanırsan sana ben bakarım” diye cevap vermişti. Dede torun gibi birbirine destek olan bu keman ve kanun ustaları, akşamları çalıştıkları yerlerde gece yarısına kadar kalıyor ve ertesi gün de öğlene kadar uyuyorlardı. Ali İhsan iyi para kazanıyor ve bunları bankada açtırdığı hesapta biriktiriyordu.

Ali İhsan’ın Nusret dedesiyle yaşadığı mutlu anlar bir gün aniden sona ermişti. Çünkü sekiz sene öncesinde başına gelen kazadan sonra gözlerini kaybetmesi, babasının iki kişiyi öldürüp hapse düşmesi, annesinin başka bir adamla evlenmesi daha sonra babası tarafından öldürülmesi ve kızkardeşinin çocuk esirgeme kurumuna verilmesi gibi olayların her birinde bir travma yaşamıştı. Bu olaylar onun yüreğinde onarılmaz yaralar açmış ve son olarak dedesi gibi sevdiği Nusret’i de kaybetmesi bu delikanlının ruhunu paramparça etmişti.

Talihsiz çocuk, bir sabah birlikte kahvaltılık yapmak için Nusret’in kapısını çalıp da içeriden ses gelmeyince, resepsiyonda görevli Kemal’i yardıma çağırmış ve odanın kapısı kırılıp içeriye girildiğinde kanuni Nusret’i yatağında ölmüş halde bulmuşlardı. Cumhuriyet savcısı ile birlikte gelen doktor, ihtiyar adamın kalp krizinden vefat ettiğini söylemişti.

Nusret dedenin vefatı Ali İhsan’ı çok fena etkilemişti. Moral bozukluğundan dolayı çalıştığı gece kulübündeki işini de bırakmıştı. Otel odasında kalıyordu, ama artık keman da çalmıyordu. Nusret’in kanunu, onun istediği şekilde Ali İhsan’a verilmişti. Fakat Nusret dedeyi kaybeden Ali İhsan, çok sevdiği kemanına da hayata da küsmüş gibiydi.

Bu durum yaklaşık bir ay kadar sürdü. İzmir’e hemşerisi Halit’in yanına tekrar gitmeyi düşünüyordu, ama bu fikrinden de nedense vazgeçti. Kız kardeşi Elif için ev alabilecek kadar bankada parası vardı. Fakat o paraya dokunmak istemiyordu. Tek hayali Elif’in on sekizini doldurup yurttan çıktıktan sonra, bir ev alıp orada kızkardeşiyle yaşamaktı. Cebindeki para da tükenmeye yüz tutmuştu. Bu nedenle gündelik masrafları için sokak müzisyenliği yapmaya karar verdi. Aslında keman çalmadan bir kaldırımında oturup dilencilik yapsa, gözleri görmediği için para veren olabilirdi. Fakat bu tür şeyler kesinlikle Ali İhsan’a göre değildi.

Ali İhsan, dilencilik yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Böyle asil bir ruhu vardı. Çalışmadan yaşamak ve hazır yiyeceklik bu delikanlının mizacına aykırı şeylerdi.

Bir akşam keman kutusunu da alıp Eminönü’nde yeni caminin önünde keman çalmaya başladı. Yoldan gelip geçenler, görme engelli bu genç adamın kemanıyla icra ettiği müziği ilgiyle dinliyorlardı. Bazı turistler Ali İhsan’ın fotoğrafını çekiyordu. Videoya kayıt edenler de vardı. Çocuğun önündeki keman kutusunun içi metal ve banknot para ile dolmuştu.

Kaderin bir cilvesi olsa gerek, ilkokulda Ali İhsan’ın öğretmeni olan ve kaza sonucu gözlerini kaybettiğinde ona elinde çaldığı kemani hediye eden öğretmeni Mehmet, bir arkadaşı ile oradan geçiyorlardı. Mehmet, o günlerde kendisi gibi öğretmen olan Zafer’le birlikte gezmek için birkaç günlüğüne Adana’dan İstanbul’a gitmişlerdi.

Ali İhsan'ın kemanıyla gelen geçen insan kalabalığına müzik ziyafeti çektiği sırada, iki öğretmen arkadaşın dikkatini yarım daire şeklinde oluşmuş insan kalabalığı ile keman çalıp şarkı söyleyen genç adam çekmişti. Orada biraz durup kendileri de kalabalığa karıştılar. Zafer arkadaşı Mehmet'e dönerek,

“Mehmetçiğim, kemanın sesini duyuyorsun değil mi? Bu delikanlının işinin piri olduğu belli oluyor. Kemanı o kadar etkili çalıyor ki, elindeki keman sevdiğini kaybetmiş bir insan gibi ağlıyor” dedi. Mehmet de ona hak verip “Evet Zaferciğim, gel biz de birkaç dakika bu üstadı dinleyelim, kulağımızın pası açılınsın” diye cevap verdi.

Mehmet, keman çalan kişiye bakınca ağız bir karışık açık kalakaldı. Çünkü keman çalan delikanlı, seneler önce ilkokul dördüncü sınıfa kadar okuttuğu öğrencisi Ali İhsan'dı. Mehmet “Zaferciğim, bu çocuk benim eski öğrencim. Yıllar önce Adana'da talihsiz bir kaza sonucu gözlerini kaybedince ben de bir keman hediye etmiştim” dedi. Bunları söylerken Mehmet öğretmenin gözleri dolmuştu.

Zafer hoca da bu duruma şaşırılmıştı. Tesadüfün bu kadarı az rastlanan bir şeydi. Mehmet ile Zafer, Ali İhsan'ın yanına yaklaştılar. Mehmet “Merhaba Ali İhsan, beni tanıdın mı?” diye sordu. Ali İhsan, sevgili öğretmenin sesini hemen tanıdı. Öğretmenini hiçbir zaman unutmazdı. Çünkü hayatının bir parçası olan sevgili kemanı kendisine o hediye etmişti. O kadar insanın bakışları arasında Ali İhsan, hemen kemanı bir yana bıraktı ve kendisine yaklaşan öğretmene kollarını açtı. Zaten haftalardır yüreği o kadar dolmuştu ki, hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Hocam, sevgili öğretmenim, sizinle burada karşılaşacağımı rüyamda görsem inanmazdım” dedi. Etrafta onları seyreden insanların arasında bu kavuşma sahnesine duygulananlar da olmuştu. Mehmet öğretmen “Ali İhsan, seninle sonra daha uzunca konuşuruz. İşini yarım bırakma ve şu İstanbullulara keman nasıl çalınmış bir göster” dedi.

Ali İhsan öğretmenin bu sözleri üzerine kemanı elinde alıp tekrar çalmaya başladı. Kemandan çıkan hüznü nağmeler onu dinleyenleri derinden etkiliyordu. Mehmet ile Zafer de kalabalığın içinde kemandan yükselen müziği can kulağıyla dinlemeye başlamışlardı.

İki öğretmen arkadaş İstanbul'da öğretmenevinde kalıyorlardı. Ali İhsan'ı da yanlarına alıp birlikte öğretmenevine gittiler. Mehmet, yıllarca görmediği eski öğrencisinin yaşadığı hikâyesini henüz bilmediği için, onun nerede ve nasıl yaşadığından habersizdi.

Kendi evladı gibi gördüğü öğrencisi Ali İhsan'ın anlattıklarını dinleyince, öğrencisinin içine düştüğü bu durum Mehmet'in yüreğine dokunmuştu. Kesinlikle öğrencisini orada bırakmayacaktı. Bu düşüncesini Ali İhsan'a da söyledi ve “Sen de bizimle Adana'ya gel Ali İhsancığım, gurbette daha fazla çile çekme” dedi. Ali İhsan da öğretmeniyle birlikte memlekete dönmeye karar verdi.

Mehmet öğretmen, öğrencisi Ali İhsan için öğretmenevinde bir yer ayarladı. Adana'ya gitmeden önce Ali İhsan, yıllarca kaldığı otele birlikte giderek, çantasını ve Nusret dededen miras kanunu alarak hesabını kapattı. Otelde tanıştığı kişilerle ve resepsiyonda görevli Kemal ile de vedalaştı. Otogarda bindikleri otobüs Adana'ya doğru yola çıktığında Ali İhsan, sevinçle karışık değişik duygular içindeydi.

Adana'ya vardıklarında Mehmet öğretmen, Adana Belediyesinde çalışan bir tanıdığı vasıtasıyla Ali İhsan'ı belediye konservatuarına aldırılmayı başarmıştı. Ali İhsan, artık kızkardeşi Elif'i daha sık görecektir ve cezaevindeki babasını rahatça ziyaret edebilecekti. Önceleri olduğu gibi Mehmet, Ali İhsan'a yine bir daha hızır gibi yetişmişti.

Ali İhsan, arada bir akşamları evinde Nusret dedeyi anmak için, kemanını alır ve nefis müzik parçaları çalardı. Komşuları da artık Ali İhsan'ın keman ziyafetine abone olmuşlardı. Oturduğu evin salonunun başköşesine Nusret'ten kalan kanunu koydurdu. Bir gün ilkokuldaki öğretmeni Mehmet'e “Hocam, ömrüm olursa bir gün bu kanunu da çalmayı öğreneceğim. Nusret dede de benden bunu yapmamı isterdi” dedi.

Ali İhsan keman çalarken dinleyenler, onu çalan insanların ruh halini nasıl yansıttığını, bir yandan neşeli müzik parçaları seslendirirken, bir yandan da onu kullanan kişiyle beraber ağladığını bizzat yaşayıp görmüşlerdi.

İşte bu hissi çevresindeki insanlara görme engelli değerli müzisyen Ali İhsan yaşatmıştı. Elindeki kemanını ağlatan ve onunla birlikte ağlayan Ali İhsan'ın, onun yeteneği ile övünen komşuları ve hemşerilerinin kalbinde çok özel bir yeri vardı.

İnsanlar da böyle değil miydi? Yerine göre kâh gülüp, kâh ağlamazlar mıydı?

